

Tiền Chuộc - Alfred Hitchcock

Frances Bartlett là một người phụ nữ trạc tứ tuần có mái tóc hung và dáng người hơi đầy. Sáng nay, bà ngồi trong chiếc ghế bành của chồng để xem mục 'Chào quý Bà' trên truyền hình, sau khi đã đưa các con đến trường. Nhưng lần này, bà không còn thấy thoải mái như mọi khi. Không biết điều gì đã xảy ra với Paul. Trở về từ Chicago trong một chuyến bay đêm, lẽ ra chồng bà đã có mặt khoảng hai giờ sáng. Lúc ba giờ rưỡi, bản năng chuyển thành tiềm thức đã đánh thức bà. Trước khi gọi điện cho phi trường, Frances đã quanh quẩn gần một tiếng. Ở đó, một nhân viên đã trả lời : Chuyến bay ấy đã đến đúng giờ, nhưng còn phải đợi văn phòng mở cửa để xem tên ông ấy có trong danh sách hành khách không, hay đã chuyển sang chuyến bay khác. Rất tiếc ... Thần kinh bắt đầu bị khủng hoảng, bà gọi cho khách sạn Chicago, nơi Paul thường đến. Trả lời :

- Ông ấy đã ra đi từ chiều hôm qua và chẳng để lại gì. Rất tiếc...

Frances không thể dỗ giấc được nữa. Bà xem truyền hình và tự trấn an bằng ý nghĩ : Chắc không phải tai nạn máy bay đâu, còn nếu lật xe hoặc gì khác thì khi chuyển vào bệnh viện, người ta cũng phải báo chứ ... Như thế, chẳng có gì trầm trọng, đơn giản là một chút trục trặc vào giờ chót thôi. Nhưng Paul đâu có thói quen im lặng lâu thế ? Anh ấy ở đâu ? Trời ơi, Paul ở đâu ?

Frances liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Một giờ nữa đã qua, có thể gọi cho phi trường được rồi. Nếu họ vẫn chưa biết gì, lại phải đợi một chuyến bay nữa từ Chicago. Mà nếu vẫn chưa có Paul ... bà rùng mình, không dám nghĩ đến điều mình phải làm lúc ấy : cảnh sát, ông chủ của Paul, những câu hỏi, đủ thứ rắc rối ... Trời ơi ! Mới tưởng tượng ra mà đã ... Mục quảng cáo trên truyền hình bắt đầu, Frances vào bếp pha tách cà phê, vừa khuấy chiếc muỗng thì điện thoại reo. Bỏ ngay cái tách xuống, bà chụp liền ống nghe trong bếp.

- A... Alô ?

- Bà Bartlett ? Bà Paul Bartlett phải không ?

- Vâng. Ai ở đầu dây thế ?

- Chúng tôi đang giữ chồng bà, thưa bà Bartlett.

- Sao ? Sao ?

- Chúng tôi đang giữ chồng bà. - Giọng nói lặp lại.

- Các ông đang giữ Paul ? Tại sao thế ? Chuyện gì ... ?

- Để đổi một món tiền chuộc. Bây giờ thì bà rõ chứ ?

- Ôi ! Trời ơi ...

Hơi thở đứt đoạn, Frances cố bám víu một vật gì đó. Cái tách đồ nghiêng, cà phê chảy ra bàn.

- Paul ... Anh ấy không bị gì chứ ?

- Không, không. Ông ấy khỏe như vâm. Và ông ấy sẽ không gặp phiền toái gì cả nếu bà làm theo lời tôi.

- Hãy cho tôi nói chuyện với anh ấy. Tôi van ông, hãy cho ...

- Không. Hãy nghe đây, thưa bà Bartlett, nghe rõ đây - giọng người đàn ông âm vang lạnh lẽo - Chúng tôi muốn mười nghìn đô-la tiền hiện hành. Rõ chưa ?

- Vâng, nhưng tôi đâu có ..

- Nếu cần, hãy đem cả tư trang của bà đến tiệm cầm đồ, nhưng trước buổi trưa, bà phải có mười nghìn đô-la đấy, bằng không, chẳng bao giờ bà gặp lại ông chồng nguyên vẹn đâu. Bà sẽ đặt tiền vào một cái giỏ đi chợ, thứ mà người ta bán đầy ở nhà ga đấy và bà sẽ đi đến McKinley Park. Bà biết

chỗ đó chứ ?

- Một công viên giữa khu phố sầm uất, ở cửa ngõ phía Nam ra ngoại ô ?

- Đúng đấy. Chính giữa là bức tượng McKinley. Đúng mười hai giờ rưỡi, bà sẽ đi lên hướng Bắc và đặt chiếc giỏ lên băng ghế thứ ba sau bức tượng. Bà có ghi lại không đấy ? Lối đi hướng Bắc, băng ghế thứ ba sau bức tượng.

- Tôi ... tôi e rằng mình không biết lối nào là hướng Bắc.

- Lối gần Woolworth. Đặt giỏ xuống ghế và tiếp tục bước, không ngoảnh lại. Nhớ là không được ngoảnh lại!

- Vâng, vâng. Tôi sẽ không ngoảnh lại đâu. Mười hai giờ rưỡi ... Băng ghế thứ ba sau bức tượng ... gần Woolworth - Frances lặp lại máy móc - Bao giờ thì tôi gặp lại Paul ?

- Chiều mai.

- Tôi phải đợi suốt thời gian ấy sao ? Ông có thể ...

- Đừng báo cho cảnh sát nhé, bà Bartlett. Chúng tôi luôn theo dõi bà và nếu bà định chơi chúng tôi một vở thì không còn dịp nào nữa đâu.

- Vâng, tôi hiểu. Nhưng ông không thể đưa anh ấy đến với tôi sớm hơn được sao ? Tôi van ông ! Hãy nói đi !

Frances hiểu ngay mình đang nói vào khoảng không, người đàn ông đã gác máy. Bà cảm ổng nghe một lúc như bị choáng vì tin vừa nhận được và cũng từ từ gác máy.

* * *

Ở công viên McKinley trở về, Frances không thể ngồi yên một chỗ. Bọn trẻ đã về và đang chơi ngoài sân, nhưng bà vẫn quanh quẩn trong nhà. Bước đến cửa sổ phòng khách, vén màn nhìn ra ngoài và lại buông màn xuống. Đi ra gian trước, lên cầu thang, hờ hững nhìn căn phòng của mình, của hai vợ chồng. Trở xuống tầng trệt, châm điếu thuốc hoặc uống một tách cà phê, hút và uống đều đang dở vì đợi chuông điện thoại.

Bà tự nhủ ngày hôm nay đối với mình sẽ là vết thương không bao giờ lên sẹo. Không bao giờ quên nỗi khiếp hãi khi chỉ còn một gang là có thể gọi cho cảnh sát, bây giờ vẫn còn run sợ khi nhớ lại sự liều lĩnh vấp phải. Không bao giờ quên lúc hối hả ra ngân hàng vét bằng hết tài khoản của hai vợ chồng, bán hết mọi ngân phiếu. Cả nghị lực phi thường phải có để tiếp tục lê bước mà không ngoảnh lại sau khi đã đặt chiếc giỏ lên băng ghế. Bây giờ bị dày vò giữa tuyệt vọng và hi vọng, bà khẩn cầu Thượng Đế đưa Paul nguyên vẹn về cho mình. Rồi lại một câu hỏi day dứt : Tại sao chứ ? Hai vợ chồng mình có giàu có gì đâu, nổi tiếng gì đâu. Chỉ là những người thuộc tầng lớp trung bình như hàng triệu đôi vợ chồng khác. Tại sao họ lại chọn mình ?

Chuông điện thoại reo. Bà lao về chiếc máy gần nhất.

- Alô? Alô ?

- Em đấy phải không, em yêu ?

- Paul

Những giọt nước mắt khuây khỏa ngập đầy trong mắt, làm mờ mọi vật.

- Ôi ! Paul ... Anh khỏe chứ ?

- Anh hơi mệt, nhưng không sao. Em làm sao thế, em yêu ?

- Anh đang ở đâu thế ?

- Ở Philadelphie.
- Ở Philadelphie sao ?
- Đúng vậy. Phiên họp vừa kết thúc xong. Nó lê thê hơn anh tưởng nhiều.
- Phiên họp ? - Frances sững sốt - Paul, em ... Em không hiểu gì cả ... Phiên họp nào ?
- À, phiên họp về thị trường mới mà cơ quan anh đang tìm kiếm. Ông chủ đã quyết định vào phút chót. Anh đã thử gọi cho em chiều hôm qua để báo rằng anh buộc phải đi Philadelphie. Nhưng như thường lệ, đường dây lúc nào cũng bận. Em không nhận được điện tín của anh sao ?
- Không... Anh không sao chứ ? Anh khỏe chứ ?
- Khỏe mà, anh nhắc lại đây, rất khỏe ! Mà sao bỗng dưng em lại lo ngại về sức khỏe của anh nhiều thế ?
- Anh định nói ... Anh... Anh không bị bắt giữ sao ?
- Bắt giữ ! - Paul phá lên cười - Trời ạ, ai đã cho em cái ý nghĩ ấy đấy ?

Frances nghĩ đến cú điện thoại, đến việc đòi tiền chuộc, đến mười nghìn đô-la ... và bất tỉnh.

* * *

Chễm chệ trong chiếc ghế bành, Lew Sieberts gõ nhịp trên mặt bàn gỗ sồi và tỏ vẻ sốt ruột vì kết cuộc của công việc. Hắn vẫn còn ngạc nhiên vì tất cả càng lúc càng dây dưa, thỉnh thoảng, hắn lại phải đưa mắt vào ngăn kéo thứ ba để tự thuyết phục rằng chiếc giỏ đầy ắp tiền được lấy vào lúc trưa không phải là tưởng tượng. Đây là khoản bồi thường sa thải mà hắn hằng ao ước, bởi vì hắn phải bỏ việc thôi. Chưa bao giờ kiếm được nhiều tiền trong thời gian cực ngắn như vậy. Sáng mai, hắn sẽ có mặt để lấy tiền bồi thường chính thức, và sau đó phải trốn ngay trước khi tay Bartlett ấy trở về. Có thể hắn sẽ đi New York ... ở một thành phố như thế, thiếu gì dịp may để chộp và thật dễ dàng lẫn vào đám đông để đừng bị bắt. Phải, đối với hắn, New York thật nhiều cơ hội.

Đầu phòng bên kia, chiếc máy điện báo đang gõ lách tách. Khi hồi chuông báo dứt vang lên, Sieberts giật phắt lấy mảnh giấy và đọc :

BLTMR XLTI960 JS PD KANSAS CITY MO 6//21 340P

XXX CAROLE WILSON 424 MAXWELL TBLTMR MD 467 9073

XXXX BUOC PHAI DI SPRINGFIELD HAI NGAY STOP VIEC BAT NGO DANG TIEC STOP THUONG
PETER STOP HET XXXX

Sieberts ngồi xuống và nghiền ngẫm bức điện có nội dung rất giống bức hôm qua mà Bartlett đã gửi. Hắn bật ghế ra sau và nhìn qua những tấm cửa kính bẩn của văn phòng Sở Điện Báo, đôi môi chợt hé nụ cười. Hắn tự hỏi có thể làm chuyển nĩa hay không. Hai mươi nghìn đô-la vẫn hơn mười nghìn.

Bật dậy, hắn cầm ống nghe và tìm số điện thoại trên bức điện. Chuông reo, một giọng phụ nữ vang lên.

- Bà Wilson ? Bà Peter Wilson phải không ? Chúng tôi đang giữ chồng bà ...

Quốc Ân dịch